

نبرده اند. فروغ در انگلستان معلوماتی را که در تهران بدست آورده بود در سایه ذوق ذاتی خویش در فنون ادای صوت از حنجره - فصاحت و بلاغت - تاتر و غیره تکمیل کرد.

تلفیق شعر و موسیقی موضوعی است که هنر طبیعی و استعداد فطری فروغ را نشان میدهد و موضوع سخن رانی آن شبوی بود که متن آن در پایین چاپ میشود. فروغ امروز استاد زیبایی شناسی هنرستان عالی موسیقی است. افکار این جوان در رشته تحصیلاتی که کرده است برای ایجاد زمینه یک نهضت عظیم و تحول بزرگ در فن موسیقی و تاتر و آواز بقدری عالی است که وقتی با من حرف میزد میدیدم روحی است بس بزرگ که در قالب فروغ نمیگنجد.

بعد از ایراد سخن رانی قطعات میکده - دهقان و ای کاروان شرکت آقای برکشی و ستور دوشیزه پریچهر باقری که شرح کار آنها در شماره گذشته آمد است نواخته شد. متن قطعات در صدر مقاله ملاحظه میشود. باشگاه انجمن ایران و آمریکا اخیراً چنان سرگرمی های پسندیده برای اعضای خود فراهم می کند و این آخری چنان دلچسب و شیرین بوده است که بر فروغ دیدگان حضار می افزود، به همین مناسبت نام این مقاله را از مدیر سخن رانی و موسیقی آن شب اقتباس کردیم و این

آقای فروغ در لباس نمایش در یکی از مجالس جمعیت دانشجویان ایران در لندن از تاتر های انگلستان

تلفیق شعر و موسیقی

در هر زبانی بطور کلی دو عنصر اصلی یافت میشود یکی عقاید و دیگری رابطه بین عقاید. در اولین وهله ای که بشر خواست افکار و نیایش را بنوسط کلام بدیگران بفهماند تلفظ Articulation در کار نبود بلکه فقط با اصواتی Exclamation آنچه میخواست بدیگران میفهمانید. این اصوات معرف یکی از خصوصیات آن چیزی بود که میخواست درباره آن صحبت یا اظهار عقیده کند. یعنی یا صدای آن چیز و یا صدای حرکت آن را تقلید میکرد. درست مثل خطوط تصویری Hieroglyph مصر که قبل از پیدایش الفباء بجای نوشتن تصویر اشیاء را میکشیدند.

در مرحله دوم که فکر بشر کمی ترقی کرد روابط بین عقاید نیز در ضمن تکلم بکار رفت. ضمناً تلفظ - البته خیلی ساده و ابتدائی - وارد زبان شد.

در مرحله سوم که قوای عاقله بشر شروع بنمو کرد انعطاف Inflexion نیز در زبان داخل

گردید یعنی مثلاً آخر بعضی کلمات برای اظهار مقصود بالا میرفت یا پائین می افتاد و عقاید و روابط بین عقاید طوری در ضمن ادای جمله اظهار میشد که وحدت کاملی مییافت. از همین موقع است که زبان صورت صنعت بخودش گرفته است.

کلمات Onomatopoeian کلماتی است که معرف یکی از مشخصات چیزی باشد مثل شرشر و جیک جیک و در زبان انگلیسی مثل کلمات Splash یعنی ریختن و پاشیدن و در فرانسه مثل glouglou که مفهوم آن بفارسی صدای قل قل است. پس باین ترتیب معلوم میشود که بشر اولیه برای وضع کلمه خصوصیات را در نظر میگرفته است و برای اینکه رابطه ای بین کلمه و فکری که آن کلمه بخاطر آن وضع شده است حفظ شود باید ادا کننده کلمه ابتداء مفهوم آن را ادراک کند و در موقع ادای آن رعایت مفهوم آن را ملحوظ دارد.

افراد بشر در مدارج مختلف تمدن بنا به عادات و سنن و محیط زندگی خود از هر چیزی اثر خاصی درک میکنند یعنی دو نفر که دارای شرایط زندگی مختلفی هستند از دیدن و یا شنیدن صدای چیزی اثر غیر مشابهی حس میکنند. از اینجاست که میبینیم لغاتی که در زبانهای مختلف برای يك موضوع بخصوص وضع شده مختلف است مثلاً کلمه Thunder که همان تندر فارسی است در زبان مکز یکی Tlatlatnitzel است و چنانکه ملاحظه میشود هر دو کلمه تقریباً معرف صدای رعد است؛ بطور کلی کلمات میخواهد اسم ذات باشد یا اسم معنا برای تعریف يك اثر فیزیکی بوجود آمده است مثلاً کلمات راستی و درستی هم که هر دو اسم معنا است از کلمه راست و درست که خاصیت فیزیکی يك جسم مادی است مشتق شده است.

رابطه بین کلمات و اشیاء مادی دو جانبه است. اول رابطه میان کسی که کلمه را وضع کرده است با خود جسم مادی و دوم رابطه میان جسم مادی با کسی که آن را می بیند و میشناسد.

از این مقدمه يك نتیجه میگیریم و آن اینکه کلمه بخودی خود مفهومی دارد که باید رعایت شود، گویانکه قسمت اعظم کلمات در طی قرنهای متمادی تحریف شده و تلفظ اصلی آنها از بین رفته است با این وصف موسیقی ساز و خواننده و ادا کننده در صورتی که مفهوم کلمه را حس کنند تأثیر تصنیفات یا کلماتشان بر مراتب بیشتر خواهد گردید.

رتال علم علوم انسانی

انسان از بدو کودکی اشیاء را با چشم میبیند و اسم آنها را با گوش میشنود و همیشه در خیل خود تصویری از آنها حفظ میکند. این دو یعنی تصویر شی و اسم آن ممکن است با هم و یا جدا جدا در خاطره خطور کند مثلاً ماگلی را میبینیم ولی اسم آن از خاطره ما محو شده است و یا بعکس اسم کل در حافظه هست ولی رنگ و هیئت آن در ذهن ما باقی نمانده است. این نکته در زندگی ما شاید تأثیرش چندان زیاد نباشد ولی اشکال کار موقعی پیدا میشود که ما نتوانیم شکل و اسم اشیاء را با هم تطبیق دهیم یعنی مثلاً مور بگوئیم و قبل اراده کنیم. همین طور در موسیقی اگر کلمه خشم در لحنی که کلمه صلح باید ادا شود بیان گردد یا کلمه سرور را در مقامی که کلمه اندوه باید ادا شود بخوانیم از لحاظ منطقی کاملاً نامربوط خواهد بود و در نتیجه تأثیر کلمه را شنونده ادراک نخواهد کرد. در اینجا يك نتیجه میگیریم و آن اینکه آهنگها و الحانی که در موقع ادای يك شعر اتخاذ میشود باید از لحاظ Timbre یا کیفیت صدا با مفهوم کلمات وفق داشته باشد، مثلاً اگر کسی خواست این مصرع را

چرخ بر هم زخم از غیر مرادم گردد من نه آنم که زبونی کشم از چرخ فلک

ادا کند یا در آوازی بخواند در وهله اول باید تشخیص دهد که مصنف آن میخواهد نشان دهد که با سپهر سرچنگ دارد و از شنیدن چرخ برهم زدن شنونده باید مفهوم عملی آن را نیز درک کند. بنا بر این برای اینکه فشار و تکیه و تأکید روی کلمه یا عبارتی منطقی باشد لازم است موسیقی ساز و ادا کننده شعر علاوه برداشتن ذوق سلیم بمفهوم حقیقی کلمات از لحاظ موسیقی نیز کاملاً آگاه باشد.

از طرف دیگر میدانیم که شاعر با چشم تخیل و تصور خود مختصات هر کلمه‌ای را که عبارت باشد از هیئت و یا حرکت آن ادراک میکند و بتوسط آنها افکار خود را که در آئینه تصویرش نقش میشود بیان میکند. در حقیقت میتوان گفت که کلمات شاعر بهترین معرف اجسام مادی میباشد. انتخاب کلمات هر چه با مقصود شاعر نزدیکتر باشد شعر او از لحاظ نقاشی بحقیقت نزدیکتر و البته در شنونده تأثیرش بیشتر است. بنا بر این کلمه عبارت است از صدا و معنی و شعر عبارت است از موسیقی و نقاشی.

در صنایع دیگر هم این حکم صدق میکند مثلاً رنگ سرخ که معرف جنگ و خشونت است و رنگ سبید که معرف صلح و صفاست اگر در یک تابلوی نقاشی بی مورد بکار رود منظور نقاش حاصل نخواهد شد.

اشعار ملل ابتدائی جنبه صوتی و موسیقی اش قویتر است تا جنبه نقاشی و تخیلی اش، یعنی باهنگ کلمات و طرز ترکیب آنها بیشتر توجه میشود تا بمفهوم آنها و طبیعی است موسیقی ملل ابتدائی هم جنبه احساساتی اش قویتر است و در قوای غریزی شنونده زودتر و بهتر تأثیر میکند تا در قوای عاقله اش. عبارت دیگر ملل ابتدائی بزبانی صدا که عبارت است از پستی و بلندی و اوج و فرود و تند و کند و *Ralantando*, *Accelerando*, *diminuendo*, *Creshendo* آن بیشتر توجه میشود تا بمفهوم و معنای آنها. صدا باید در انسان هیجان ایجاد کند و مقام *mode* یعنی وضع ابعاد و فواصل و انتقال *modulation* باید تمایل هیجان را مشخص گرداند و کلمه و لغت نیز باید مفهوم و معنای آن را روشن سازد. برای اینکه ادای شعر منطقی و زیبا باشد لازم است این سه با هم تطبیق کند. یکی از جمله عوامل مهمی که تأثیر موسیقی ما را ناقص و ابتدائی کرده است عدم توجه بتطبیق دادن این سه چیز با هم میباشد.

صحبت در اطراف موسیقی از لحاظ فلسفی و زیبایی شناسی در اینجا بسیار مشکل است زیرا موسیقی موضوع غیر مادی است و صحبت در خصوص آن ما را وارد در بحثهای طولانی و مفصلی خواهد کرد که از حوصله این مقاله خارج میباشد. مطالعه و تحقیق در اطراف خصوصیات فیزیکی آن شاید ما را زودتر ب نتیجه برساند.

بعضی از محققین معتقدند که بشر قبل از اینکه احساسات و عواطف خود را بتوسط آواز اظهار کند بضرر گرفتن آشنا شده است و یکی از دلایل آنها علاقه فوق العاده است که اقوام وحشی در موقع هیجانات روحی بضرر گرفتن ابراز میدارند. علمای موسیقی ایرانی هم معتقد بوده اند که آوازهای ضربی در اشخاص ساده و بی فرهنگ تأثیرش بر مراتب بیشتر است تا در متفکرین و دانشمندان. در هر حال اگر آواز اولین ابتکار بشر برای نشان دادن احساسات نبوده است باید آن را بلیغترین وسیله برای ابراز نیات و احساسات بشردانست.

صدا از لحاظ موسیقی در تحت تأثیر سه عامل مهم تغییر میکند. اول شدت *Force* که از لحاظ فیزیکی مربوط بدامنه موجی است که صوت ایجاد میکند. انداختن ریگ و سنگ بزرگی در

استخر این مطلب را بخوبی روشن میسازد. دوم ارتفاع Pitch یا بفرانسه Hauteur de la Voix که مربوط به عدد ارتعاشاتی است که صوت در واحد زمان ایجاد میکند. سوم زمان یعنی مدتی که برای کشش نغمه (نت) لازم است.

هر کدام از این سه عامل در تحت تأثیر سه اصل دیگر تغییر میکنند. اول قوای نفسانی یعنی احساسات و عواطف دوم قوای عقلانی و سوم عوامل فیزیکی.

بعبارت دیگر درك شدت و ارتفاع و زمان صوت بنا به قوای نفسانی و قوای عاقله و شرایط فیزیکی تغییر میکند. یعنی در ادای يك جمله بنسبت شدت عواطف صدا قوت و ضعف پیدا میکند و بنسبت مفهوم کلمه تأکید و انعطاف جمله تغییر میکند. بنا بر این اگر تأکید روی يك کلمه بیشتر از آنچه که از لحاظ مفهوم شعر و منطق لازم است باشد ادای آن برخلاف مفهومی است که شاعر اراده کرده است و در نتیجه مقصود شاعر حاصل نشده است. اگر تأکید روی هر يك از کلمات این مصرع را، دوش دیدم که ملایك در میخانه زدند - تغییر دهیم ملاحظه می‌رود که در هر مورد مفهوم خاصی برای این مصرع استنباط میکنیم.

همانطوریکه قبلا اشاره شد آهنگ و لحن موسیقی هر شعری باید موافق با جنبه احساساتی آن باشد و تأکید روی هر کلمه نیز بنا به مفهوم و معنای آن کلمه. و این دو باید با هم کاملا تطبیق کند والا موسیقی با شعر موافق در نمیآید و این نه تنها از لحاظ منطق غلط است بلکه بسیار هم مضحك بنظر میرسد. علت اینکه ما مضحك بودن بسیاری از آهنگهایی را که در ادای اشعار فارسی بکار می‌رود متوجه نمیشویم اینست که تنها بدرك جنبه احساساتی موسیقی اکتفاء میکنیم و جنبه منطقی آن بر ما مستور میماند.

هر يك از ملل در ادوار گوناگون موسیقی خاصی برای خود تعبیه و ابعاد و فواصلی مناسب با روحیه و غریزه خود وضع کرده است. از طرف دیگر اوزان و بحوری برای شعر خود ابداع کرده است. مثلا چینی ها و اعراب و ملل دیگر هر يك احساسات خاص و شرایط زندگی مخصوص بخودی دارند. و طبیعی است که شعر و موسیقی آنها نیز باید بنا به مقتضیات وضع زندگیشان با هم اختلاف داشته باشد. ولی نکته مسلم اینست که در هر ملتی شعر و موسیقی بموازات یکدیگر جلو رفته است. زیرا همانقسمی که در مقدمه گفته شد شعر و موسیقی هر دو برای يك منظور بوجود آمده است. بنابراین اگر بخواهیم در موسیقی ملتی تحقیق کنیم لازم است بقواعد دستور زبان و عروض و معانی و بیان آن نیز مراجعه کنیم زیرا همانطور که در مبحث موسیقی کیفیت و تأثیر هشت نغمه (نت) و طرز ترکیب و تألیف آنها پشت سر هم و بر خلاف یکدیگر لازم است همینطور تحقیق در اوزان شعر و وضع کلمات و ترکیب آنها و عروض آن زبان نیز لازم میباشد.

در قدیم موسیقی ما قواعدی داشت که با بکار بستن آنها این منظور تا حدی تأمین میگردد ولی چون ذوق فردی در آن کاملا دخالت داشت و ذوق Talant مادامی که کاملا تربیت نشده و متکی بر اصول علمی نباشد قابل اتکاء نیست نتیجه این شده است که امروز کمتر کسی بمعنای شعر خواننده توجهی دارد بلکه فقط بکیفیت صدا که آنها تابع هیچ قاعده و ترتیبی نیست اکتفا میشود.

در دستگاههای موسیقی ایرانی آوازهائی یافت میشود که دارای لحن مشخصی هستند از قبیل خسرو شیرین، و قرائی، و گیلکی، و کربلی، و غیره و اشعاری که در بحر هزج مسدس مقصور بوزن مفاعیلن مفاعیلن باشد در آنها خوانده میشود. اشعاری که در این بحر است با آوازهائی که ذکر شد کمی تطبیق

میکند. جهت آن اینست که شعر فارسی برخلاف شعر اروپایی پایه اش بر طول زمانی است که برای ادای کلمات لازم است و چون همانطوری که گفته شد یکی از اصول عمده موسیقی زمان است اشعاری که در این اوزان خوانده میشود تا حدی با موسیقی اش تطبیق میکند و از جهات دیگر یعنی از لحاظ عدم رعایت فشار یا اکسان کلمات و اصول صرف و نحو و عدم آشنائی خواننده با قواعد فونمیک زبان فارسی است که این توافق ناقص میباشد. در آوازهای آزاد مثل ماهر و شور و نوا اختیار و آزادی خواننده بیشتر است. و چون در هر کاری هر چه آزادی عمل بیشتر باشد مسئولیت شخص هم بیشتر است در اینجا نیز خواننده محتاج باطلاعات و بصیرت بیشتری در اصول زبان میباشد. یعنی باید ابتداء بمفهوم عبارت و معنای شعر از لحاظ نقاشی و رنگ آمیزی کلمات آشنا گردد و لحن مناسبی برای آن انتخاب کند.

تاچندی پیش فرهنگ ما در مسیر مشخص خود سیر میکرد و بعضی از عوامل صنعتی و فرهنگی ما در مراسم مذهبی مورد استفاده قرار میگرفت. مثلا موسیقی و ادبیات و درام در روضه خوانیها و تعزیه ها بکار میرفت. واعظ و تعزیه خوان هر يك سعی میکرد مفهوم عبارتی را که میخواست بخواند خوب بفهمد و در لحن و مقام مناسبی آن را ادا کند و در روی کلمات که تأکید لازم داشت تأکید بگذارد و بملاوه در مواقع ضروری برای تشدید حالت درامی واقعه بر شدت صدای خود می افزود. خلاصه اینکه تمام اصولی را که ذکر کردیم روضه خوانیها برای پیشرفت کار خود یعنی مؤثر ساختن کلمات بر مستمعین رعایت میکردند و از بکار بستن هر تنهیدی که بنظرشان منطقی میرسید خودداری نمیکردند. بدین ترتیب سه رکن اصلی موسیقی که شدت و دامنه و کشش صدا باشد کاملا بروفق مفهوم عبارت ادا میشد و بهمین جهت تأثیر آن هم همانطوری که همه میدانیم خیلی زیاد بود. مرحوم س. ج. و. بنیامین S.G.W. Benjamin اولین نماینده امریکا در ایران ضمن شرح مفصلی راجع بتعزیه داری در تکیه دولت که خودش در آن حضور داشته است مینویسد اگر درجه اهمیت و ترقی درام را بنا بفتوای متقدمین یونان یعنی ارسطو و سوفکلیس و اسکیلوس و غیره بر حسب تأثیری که در مستمعین دارد قیاس کنیم تعزیه های ایران را باید بی شک بزرگترین آثار درامی دانست.

برعکس در اروپا علما و پیشوایان مذهبی برای بسط و توسعه دایره نفوذ مذهب مسیح از کلیه هنرهای زیبا استفاده کردند و با فراغت خاطر و روحانیتهای که مختص آنها بود بتکمیل هر يك از صنایع همت گماشتند. عموم هنرمندان بزرگ اروپا مادامی که کلیسا در شئون زندگی اجتماعی نفوذ داشت منسوب بآن بودند. نقاشان و مجسمه سازان و موسیقی دانهای بزرگ همه در کلیسا و برای کلیسا کار میکردند. نخستین کسی که آوازهای معمولی و رایج نقاط مختلف اروپا را جمع آوری کرد پاپ گرگوری بود که در قرن ششم میلادی آوازهای محلی را جمع کرد و برای سرودهای مقدس در کلیسای St. Ambrose واقع در شهر میلان از آنها استفاده کرد. کم کم در نتیجه بسط و نشر مذهب مسیح و نفوذ کشیشها در سرتاسر اروپا آوازهای مزبور در همه جا معمول گردید و شالده موسیقی اروپا از همین جا ریخته شده است. این آوازه ها هنوز هم در کلیسا های کاتولیکها معمول میباشد. بقدری موسیقی و درام مورد استفاده پیشوایان مذهبی واقع شد که در اواخر سده شانزدهم برای حفظ صدای اطفال خوش صوت عمل جراحی عجیبی بآنها بعمل میآوردند که در نتیجه صدای آنها بعد از بلوغ هم بهمان تازگی و مطبوعی باقی میماند.

این عمل عجیب تا اواخر سده نوزدهم هم معمول بود و خواننده های مزبور که بانگلیسی Male Suprano نامیده میشدند در مراسم مذهبی کلیسا در درم شرکت میجستند. در ایران نیز از دارندگان

تلفیق شعر و موسیقی

اینگونه صدا استفاده میشد. این عمل وحشیانه کم کم متروک گردید و فقط عده معدودی در ایتالیا و جنوب آلمان تا این اواخر باقی مانده بودند.

در هر حال مقصود این نبود که راجع بتاریخ موسیقی اروپا در اینجا صحبت کنم. فقط خواستم اشاره ای شده باشد که موسیقی و شعر تا چه حدی مورد استفاده پیشوایان مذهبی بوده و تا چه پایه ای بطور غیر مستقیم در روحیه ملل اروپا تأثیر کرده است.

عموم روشن فکران و علاقمندان بترویج فرهنگ ایرانی عقیده دارند که باصلاح موسیقی توجه بیشتری باید مبذول شود زیرا موسیقی یکی از ارکان عمده فرهنگ هر ملتی است. ولی از لحاظ اینکه بین موسیقی و ادبیات و روحیه و اخلاق و عادات و سنن هرملتی ارتباط شدیدی موجود است این مسئله مطالعه زیادی لازم دارد.

در اینکه در تمام شئون فرهنگی ما تغییر و جنبشی باید وارد شود حرفی نیست ولی بعقیده اینجانب برای موسیقی باید اهمیت خاصی قائل گردید از بدیهیات آنکه موسیقی ما نقائص زیاد دارد از طرف دیگر موسیقی اروپائی از هر لحاظی که تصور شود ترقی فوق العاده کرده است. پس باید از موسیقی اروپائی تا آنجا که صرف و نحو و اوزان شعری و عروض زبان فارسی اجازه میدهد استفاده کنیم از این کار هم نباید شرمند باشیم زیرا درحقیقت این دینی است که اروپا بما پس میدهد. فرهنگ چیزی نیست که از نشر آن بتوان جلوگیری کرد.

بنا بر این هر ملت بیداری باید از اطلاعات ملل دیگر حد نهایت استفاده را بکند. موسیقی تنها زبانی است که عموم افراد ملل جهان آن را درک میکنند و اختلافات ملی و نژادی و مذهبی در آن مؤثر نیست.

پس همانطوری که عرض شد باید بیدار باشیم و بهمان قسمی که علوم و ادبیات ما و بالخصوص موسیقی ما در قرنهای گذشته در اروپا نفوذ کرده است تا حدی که اکنون اغراق میتوان گفت شالوده فرهنگ اروپا بر اطلاعات و معلومات علمای مشرق ریخته شده است و علمای مغرب از آثار اجداد ما استفاده های شایانی برده اند ما هم باید از پیشرفتهای علمی و عملی اروپائیان تا حدی که با محیط فرهنگ و روحیه ما وفق میدهد استفاده کنیم.

کتاب علمای مشرق در دوره قرون وسطی بزبان لاتین ترجمه شد و علاوه بر این نفوذ سیاسی و اجتماعی و ادبی که مسلمانان در نواحی جنوبی اروپا و بالخصوص در اسپانیا در هفت قرن که خلفای اموی در آن سامان حکمرانی داشتند در پی ریزی شالوده تمدن اروپا بسیار مؤثر بوده است بقسمی که میتوان گفت اگر این نفوذ اتفاق نمی افتاد فعلا تمدن اروپا چندین قرن عقب تر از این بود. در قرنهای یازدهم و دوازدهم میلادی که موسیقی اروپا در حال رشد و نمو بود محققین و علمای موسیقی مغرب تحت نفوذ تعلیمات و تبعات معلم نانی الفارابی قرار گرفتند، کتاب احصاء العلوم فارابی در همان مواقع تحت عنوان De Scientiis بلاتین ترجمه شد.

این کتاب که بزرگترین سرمایه علمی و فرهنگی بشر آن وقت محسوب است تا چند قرن بعد از فارابی نیز بزرگترین گنج شایگان علمی و ادبی بشر بود. در دوره قرون وسطی تروبادورها Troubadour نه تنها ادوات موسیقی مشرق از قبیل عود و رباب و سنتور و قانون Lute

Dulcimer, Psaltery, Rebec را از مشرق زمین عاریه کردند بلکه راه نواختن آنها را نیز از ایشان فرا گرفتند. قانون که در تورات بنام Psaltery مکرر از آن اسم برده شده است از مشرق اقتباس گردیده و در دوره قرون وسطی در اروپا خیلی رایج بوده است و پدر سازی است بنام Harpsichord یا Clavecin و سنتور که Dulcimer نامیده میشود پدر پیانوی امروزی است.

در اسپانیا نیز شهرهای قرناطه و قرطبه مثل بغداد دارالعلم محسوب بود و در دوره خلافت خلفای اموی اسپانیا که تقریباً هفت قرن طول کشید علما و محققین از اطراف و اکناف جهان برای کسب معلومات بآنجا میشتافتند. با مراجعه به تاریخ آن عهد معلوم میشود که علمای مشرق نه تنها در علوم نظری بلکه عملاً نیز در پی ریزی اساس فرهنگ مغرب نفوذ داشته اند.

زیر یاب فارسی یکی از جمله کسانی است که در دوره خلافت هارون الرشید بعثت نقاری که بین او و اسحق موصلی معروف پدید آمد اعزام اسپانیا شد و مورد تکریم و احترام خلیفه واقع گردید. در آنجا مدرسه موسیقی ای تأسیس کرد. زیر یاب هشت پسر و دودختر داشت که همه در فن موسیقی سرآمد اقران خود بودند و بایه موسیقی را در آن سامان استوار کردند. مدرسه موسیقی زیر یاب تا آخرین روزی هم که اسپانیا از اختیار مسلمانان بیرون آمد دایر بود. آوازه های ملی اسپانیا کمالاً شرقی است و بنام Cante Hondo معروف است بهترین معرف این نفوذ میباشد. آواز های مزبور از حیث لحن و آهنگ هیچ فرقی با موسیقی ملی ما ندارد.

مقصود از مطالبی که ذکر شد اینست که اشتباه بزرگی که بعضی مرتکب میشوند و میگویند موسیقی ایرانی نباید تفسیر کند صحیح نیست، بلکه بعکس باید دانست که هر چیزی که در حال رکود باقی بماند پس از مدت کمی از بین خواهد رفت، تنها وسیله برای احیای موسیقی ایران اینست که از راه صحیح داخل شویم و آن را از زبان و ادبیات فارسی دور نداریم و بهر طریقی که میسر است از تنیعات دیگران استفاده کنیم، تا هم پیشرفتی حاصل شود و هم بشنون ملی و روحیه و ذوق ما لطمه وارد نیاید.

پس از ذکر این مقدمات حالا وارد اصل موضوع میشویم. همانطوری که قبلاً عرض شد موسیقی و شعر هرملتی توأم و برای يك منظور پیش رفته است و نمیتوان آن دورا از یکدیگر جدا دانست شاعر کلمه دارد موسیقی ساز در مقابل صدا دارد. شاعر بحر دارد موسیقی ساز هم وزن دارد، موسیقی ساز موضوع یا subject یا motif دارد شاعر هم دارد. حتی نقطه گذاری هم در موسیقی مثل يك جمله ادبی باید مراعات شود. يك جمله ادبی مبتداء و خبر دارد يك جمله موسیقی هم باید داشته باشد.

قبل از پیدایش سفونی در اروپا آواز قسمت عمده و رکن مهم موسیقی مغرب را تشکیل میداد و کانتاتا Cantata کلمه ایست در مقابل سوناتا sonata که فقط شامل موسیقی آواز میشد. با مطالعه مختصری به کانتاتا و طرز ساختمان آن میبینیم که کلمه و شعر تاچه حدی در آن تأثیر داشته است. اگر در فرم سوناتا نیز دقت کنیم ملاحظه خواهد شد که درست مثل يك اثر ادبی جمله بندی منظمی دارد. هیچ هنری بدون داشتن منظور قطعی و درست و منظمی، منطقی و قابل درک نیست. موسیقی و درام از لحاظ فرم دارای سه قسمت متمایز میباشد.

آن سه قسمت عبارت است از شروع و وسط و خاتمه. در قسمت اول هدف مصنف مشخص میشود

